

[Melchior]

mer, den kan ikke – som jeg før har sagt – isoleret pilles ud, uden at man forvrider og gør mere skade end gavn.

Må jeg slutte med et fromt ønske om, at nogle af de ting, som hr. Bertel Haarder var inde på, vil gå i opfyldelse, nemlig at der ved kommende frie overenskomstforhandlinger vil være en voksende forståelse hos parterne i disse forhandlinger af, at de mange sammenhænge, hr. Bertel Haarder nævnte, skatter og afgifter, arbejdsløshed og andre ting, må inddrages som hovedproblemer, når der skal forhandles løn og øvrige arbejdsvilkår ved overenskomstforhandlingerne. Det ville nemlig være ulykkeligt, hvis augustforlig I og II skal gå hen og blive, skal vi sige en kronisk foranstaltning, således at folketinget altid – snart på forhånd, snart på efterskud – skal være nødt til at diktere organisationerne ting og sager. Jeg ser helt klart, at det er en nødvendighed, at forståelsen for sammenhængen er til stede hos de store organisationer. Jeg tror, det er muligt for lederne i disse organisationer at manuducere deres medlemmer, at opnå en forståelse hos deres medlemmer for disse sammenhænge.

Nationalbankdirektør Hoffmeyer har engang sagt det på en meget rammende måde, da han skildrede en person, som den ene dag går til generalforsamling i sin fagforening og dér stemmer på en leder, som lover at kæmpe alt, hvad han kan, for at hæve den pågældende fagforenings medlemmers løn og forbedre deres arbejdsvilkår, og som den næste dag går til et landspolitisk valg og stemmer på en politiker, som lover at holde inflationen nede og holde omkostningerne nede.

Denne vælgers handling er udslag af en dobbeltmoral, eller måske lider han af en skizofreni, som han ikke selv er klar over, idet han samtidig forlanger to modgående ting, som det er umuligt at forene. Den sammenhæng, der er i tingene, at man må vise løntilbageholdenhed, hvis man kræver omkostningsdæmpning, inflationsnedgang og større beskæftigelse, den tror jeg efterhånden det vil være muligt at overbevise det store flertal af den sunde danske befolkning om, og med det damoklessværd hængende over hovedet, at de ellers har en lovgivningsmagt, der er nødt til at gribe ind, ser jeg frem til at dette ting vil medvirke til på ny en gang at give organisationerne så frit råderum for de

forestående forhandlinger, som det overhovedet er muligt.

Ole Henriksen (SF):

Jeg tror nu ikke, de danske lønmodtagere er så skizofrene, som hr. Melchior her skitserede det. Jeg tror mere, de lader sig bondefange af løfter fra folketinget op til folketingsvalg om, hvad folketinget vil gøre i den og den situation. Det skizofrene må nok henhøre et andet sted end lige netop hos vælgerne, måske mere her i huset, når man ser på de valgløfter, der gives om, hvordan man vil løse situationen.

Det kan være rimeligt i forbindelse med denne forespørgsel at tage udgangspunktet i det, som blev nævnt i går under efterløndebatten, at der var tale om lovjask, hvis man ville indføre en efterlønnsordning. Vi havde kun 11 arbejdsdage tilbage, fik vi at vide, og det var uanstændigt, hvis folketinget vedtog at lave sådan noget på så kort tid. Her står vi over for et stykke 24 timers lovgivningsarbejde, nemlig indgreb i overenskomster, hvor trætte politikere sad til morgenstunden og klarede disse ting af. Det er ikke hr. Bertel Haarder, jeg hentyder til. Jeg ved ikke, hvad kategori det henhører under, når man taler om lovjaskeri, hvor vi har 11 arbejdsdage til rådighed. Når vi nu står med denne varme kartoffel, er i hvert fald én af årsagerne, at det gik med den hastighed, det gjorde. Det beviser også, at folketinget vel nok er det dårligste sted at føre overenskomstforhandlinger. Der er ved at blive indarbejdet en tradition, hvorefter dette folketing hvert andet år fører overenskomstforhandlinger – og måske også hvert andet år er på valg, fordi man skal være klar til disse overenskomstforhandlinger. Det er selvfølgelig en ny situation, som man må tage til efterretning.

Augustforligspartierne står her med en varm kartoffel, og den situation må de altså prøve at redde sig ud af. Jeg forstår, at statsministeren har sagt – jeg har desværre ikke kunnet være til stede under statsministerens tale her – at det hører til under pensionsordningen, og at penge skal blive liggende i ATP-fonden og anvendes i pensionsøjemed. Det er muligt, det ender med det, men SF har flere gange gjort sig til talsmand for, at disse penge skulle udbetales. Det gjorde vi ret kort tid efter forliget, og da havde dette